

de sală), mesajul acesta frizează ridicolul, iar pentru noi, românii, chiar... sună ca dracu' (cum spunea Petre Roman într-unul dintre primele momente ale revoluției anticomuniste): „Convins că este superior tuturor, Narcis se iubește numai pe sine [...] Autoritățile și mass-media se servesc de personalitatea lui Narcis pentru a crea o nouă tipologie socială, mai ușor de manipulat [...] Mitul lui Narcis transpus în contemporaneitate va reflecta deci o societate ce nu mai pune preț pe valorile autentice, ci numai pe aparențe, o societate care distruge umanitatea și comunicarea dintre indivizi, toți acționând împotriva tuturor.”

Altminteri, acțiunea coregrafică expune convingător relația eroului cu propria sa mamă, cu prorocul Tiresias și cu nimfa Eco, iar scufundarea lui finală în undele ademenitoare ale apei care-i reflectă imaginea fatal fascinantă este înlocuită în chip inspirat prin sufocarea lui de către oglinzile ce-l împresoară din ce în ce mai strâns, într-un dans diabolic.

Din păcate pentru impresia generală, *Narciso* este un spectacol... defectiv: fără scenografie (deși pe afiș figurează un semnatar al acesteia: Salvatore Epifani), căci panourile dreptunghiulare care sunt mutate de colo-colo de către balerini numai decoruri nu pot fi numite, iar costumele sunt mai mult simple *maillot*-uri, nici măcar suficient de arătoase; fără culoare, deoarece cromatica este cantonată între un alb murdar și un gri verzui; fără lumini (cu toate că și aici există cineva care-și asumă responsabilitatea, chipurile, *light designer* fiind Diana Ferrara), fiindcă semiîntunericul de pe scenă aproape nu cunoaște variații.

Noroc cu muzica originală a lui Francesco Lanzillotta, care menține permanent treaz interesul auditiv al spectatorului, dacă cel vizual slăbește treptat (dar categoric!) pe parcursul reprezentației...

Gina ȘERBĂNESCU

Nimicul – punct de start și capăt de drum

În actuala stagiune de la Centrul Național al Dansului din București, publicul poate vedea două momente coregrafice, prezentate în cadrul aceleiași seri, ambele purtând semnătura lui Florin Fieroiu: *Nimic.Precis* și *Ready „Modern“ Made*. Deși elaborate în perioade diferite, cele două creații coregrafice sunt cumva complementare, mai ales la nivelul la care dansul poate fi „citit” prin prisma semnificațiilor traduse de corpul dansatorului.

Cu toate că mesajele celor două momente coregrafice sunt diferite, metodologic ele sunt cosubstanțiale și revelează fără echivoc stilul lui Florin Fieroiu și concepția sa despre corpul angrenat în dans.

Nimic.Precis este construit pe trei planuri: un plan narativ și două planuri coregrafice. Cea mai la îndemână modalitate logică ne-ar da impulsul să căutăm, în cele două discursuri coregrafice, materializarea cuvintelor cu care începe spectacolul, să încercăm să descoperim, în frazele de mișcare, transpunerea în corp, a verbalizării unei autobiografii. Despre propria sa creație, Florin Fieroiu afirmă:

„O piesă despre o întâmplare petrecută acum 28 de ani. Am încercat să o înțeleg și să o explic. Am încercat, dar am ajuns numai la răspunsuri nesatisfacatoare, gen: revista «Cutezătorii», comunismul, familia, religia (toate au un rost pe lume), așa că am renunțat. Mai onest și reprezentativ mi s-a părut «să fac coregrafia acestei întâmplări». Ce-a ieșit e greu de descifrat, mai ales din cauza confuziei și a întunericii. Adică nu a ieșit nimic concret, performant... sau a ieșit un nimic foarte precis, nimic.precis....”

Între planul narativ și cel coregrafic există, de fapt, o puternică rupere de nivel, tocmai datorită faptului că, individualizarea din cadrul poveștii foarte personale este trecută într-un registru universal prin recursul la mișcare. Este limpede, ni se spune povestea unui artist care ajunge să studieze o formă de dans care nu avea nimic de-a face pe de o parte cu dansul autentic, pe de altă parte cu propria sa structură. De la această concluzie, prezentată voalat și cu umor, se face trecerea spre discursul coregrafic.

Primul plan coregrafic este o căutare, o tentativă labirintică de coerențizare a unor fraze de mișcare, care se vor manifesta sistemic, cu sens, în al doilea plan coregrafic, unde putem vedea cum fiecare mișcare din discursul anterior este integrată unui ansamblu semnificativ. Ceea ce s-a spus în povestea de început nu este tocmai simplu de decodificat în materializarea coregrafică. „Coregrafia întâmplării” este, de fapt, o transfigurare a poveștii prin asumarea în trup a căutării sensului.

Ready „Modern” Made este o piesă grație căreia putem vedea una dintre cele mai bune interpretări din peisajul coregrafic contemporan românesc (Carmen Coțofană). Coregrafia lui Florin Fieroiu, interpretarea lui Carmen Coțofană și muzica lui Vlaicu Golcea formează un ansamblu în care se manifestă sensul pe care feminitatea îl primește prin autodescifrarea propriei corporalități. „Mă gândesc uneori la mine ca la un punct, ca și cum aș fi ceva imobil, încremenit în mijlocul tuturor intențiilor de a deveni o realitate, ceva palpabil, vizibil, de luat în seamă. Dacă las totul să treacă pe lângă mine, fără să vreau să mi se întâmple nimic important, nimic din ceea ce mi s-ar putea întâmpla, asta înseamnă că nu exist? Oare nu putem exista și în afara alegerilor vizibile, importante, care atrag atenția celor de lângă noi? «Ready ‘Modern’ Made» poate fi o piesă care vorbește despre acest tip de existență.” (Florin Fieroiu)

Tensiunea dintre materialitatea corpului și imaterialitatea sensurilor care traversează corpul, dintre ceea ce devine și ceea ce stă pe loc, lupta dintre gândul care încearcă să prindă formă și lumea interioară ce se opune unei materializări concrete, încercarea de autoclaustrare într-un autism salvator al propriei ființe de la degradarea în care ar angrena-o saltul într-o devenire concretă, fără echivoc – toate acestea sunt evidențiate în *Ready „Modern” Made* printr-o exacerbare a feminității, printr-o accentuare aproape paroxistică și concomitent discretă a ceea ce înseamnă existența înțeleasă într-un registru care suspendă convențiile.

ProElvetia/Centrul de Cultură „George Apostu”, Bacău – Nimic.Precis. Text, muzica, lumini, coregrafie și interpretare: Florin Fieroiu.

Nimic.Precis a fost prezentat în octombrie 2006 ca *work in progress* la București și Bacău, iar în versiune finală la Festivalul de Dans de la Sibiu, în 2007.

Ready „Modern” Made. Coregrafia: Florin Fieroiu. Interpretarea: Carmen Coțofană. Muzica: Vlaicu Golcea.

A avut premiera în cadrul spectacolului *Lume*, prezentat de British Council cu prilejul celei de-a doua ediții a Festivalului Internațional de Dans Bucharest.